

Văn Bình trông trước, trông sau, tìm lối thoát thân, nhưng hai tên lính đã bần chặn đường. YK nói lớn :

— Văn Bình, đầu hàng đi, còn đợi gì nữa ?

Biết hết hy vọng chàng đành đứng yên. Chàng không thở dài, vì biết thở dài vô ích. Trước hai họng súng dữ tợn, chàng tạm ngừng chiến đấu để chờ dịp may thuận tiện. Chàng thừa rõ đại tá Woòng chưa thể giết chàng. Hắn có bốn phân chó chàng ra khỏi mặt khu. Chàng bèn nói :

— Các anh có đầy đủ khí giới, tôi phải chịu thua.

Woòng suýt xoa cườm tay :

— Vâng, mời anh trèo lên trục thẳng.

Một tên lính hỏi :

— Thưa đại tá, đi ngay không ạ ?

Woòng gắt :

— Đi ngay.

Tên lính nói thêm :

— Thưa cô Tiểu Phi dẫn tôi trình đại tá. . .

Sực nhớ ra, Woòng gật đầu :

— Ừ nhỉ, tao quên khuấy.

Hắn ra lệnh cho tên lính thứ hai :

— Đưa phạm nhân lên trục thẳng rồi đợi đấy. nghe chưa ?

Mặt YK sáng hẳn lên sau khi Văn Bình bị khuất phục. Tuy nhiên, hắn không nói gì hết. Trước khi

lên trục thẳng, hắn liếc Văn Bình, cặp mắt nửa ngạo nghễ, nửa thương hại.

Văn Bình không giấu được vẻ bàng hoàng khi nghe đại tá Woòng truyện trò với tên lính. Điều này chứng tỏ Tiểu Phi đã làm hòa với Woòng. Hoặc giả Tiểu Phi đã giả vờ xích mích với hắn để phỉnh gạt chàng.

Bàn tay chàng run lên trong sự tức giận. Chàng không ngờ đã bị đánh lừa một cách quá dễ dàng.

Trời trong và cao. Những đám mây xanh ngắt từ chân trời phía đông ùn ùn kéo tới. Một cơn gió nhẹ mơn man rặng cây bồm bộp. Nếu không bị khẩu súng quái ác kề hông Văn Bình đã biến thành nhà thơ, tìm bóng cây sực nức hương thơm hoa dại để viết bài thơ ca tụng thiên nhiên tuyệt đẹp.

Bỗng tiếng động cơ inh inh từ sau rặng núi vắng lại. Đoàn máy bay bụng trắng đang rầm rộ quay đầu. Trong chớp mắt, hai khu trục cơ bay rầm rầm sát ngõ cây, Rồi hai chiếc khác xả xuống. Khu rừng hoang vu và trầm lặng tràn ngập hàng trăm âm thanh ồn ào. Đại tá Woòng biến sắc khoát tay ra hiệu cho bọn lính.

Đại liên trên phi cơ bắt đầu khai hỏa. Rồi những trái bom tuôn dài đua nhau rớt xuống. Văn Bình có cảm tưởng là vũ trụ chung quanh chàng xụp đổ. Âm ầm, ầm. tacata, tacata. . .

Lửa đỏ bốc cháy ngàn ngọn. Bom lán tinh

đã khạc lửa vào rừng cây khô **nổ**. Woòng thét khản họng :

— Năm xuống, năm xuống.

YK ngoan ngoãn rạp dài trên đất. Văn Bình vẫn ung dung quan sát không phân. Dầu bay thấp, phi cơ cũng khó nhìn thấy trực thăng và đám người trên bãi.

Woòng lại quát :

— Năm xuống, muốn báo hiệu hả ?

Văn Bình nhún răng cười. Woòng rờ súng song không dám rút. Nếu rút ra hẳn cũng không dám lấy cò. Vì tiếng đoàng sẽ có thể lọt vào tai phi công và sau đó khu rừng sẽ bị san thành bình địa. Hẳn đành hậm hực ngó chàng. Chàng vẫn cười khiêu khích. Tuy nhiên đàn chim sắt đang lượn trên đầu lại không cười với chàng. Dạn dui sét nổ từng tràng như pháo đại, vạt đất gần chỗ chàng đứng bị cây nát. Tiếp theo đạn đại liên là hàng chục dây bom đủ cỡ.

Một tia hy vọng nhen nhúm trong lòng chàng. Nếu một trái bom nổ gần trực thăng chàng có thể lợi dụng tình trạng rối ren để tẩu thoát. Chàng chỉ cần ôm choàng tên lính võ trang tiêu liên, giữ hẳn làm mồi, rồi lùi dần, lùi mãi về miệng thạch động.

Song dịp may bằng vàng này không chịu đến. Chàng định nhìn mặt khu sẽ bị phá tan, không ngờ phi cơ chỉ oanh kích trong vòng 5 phút rồi bay lên

cao. Trong giây phút, bầu trời trở lại quang đãng như cũ, như tuân theo mệnh lệnh huyền bí, đoàn phi cơ hùng dũng reo rắc thân chết đã xếp hàng, nghênh ngang bay về hướng đông.

Và Tiểu Phi, người đàn bà kỳ dị vụt xuất hiện như cơn ác mộng.

Nàng từ thạch động đi ra, vai đeo khẩu **cạc-bin**. Văn Bình không ngờ gặp lại nàng ở đây, bên cạnh đại tá Woòng. Văn Bình nhận thấy mặt Woòng hơi nhẩn, nhưng chỉ một thoáng sau hẳn đã mỉm cười rất tươi, tuy chỉ là tươi **gượng**. Woòng che giấu tai tình song con mắt quan sát tinh nhuệ của Văn Bình đã **khám phá** ra Woòng kêu lên :

— Tiểu Phi.

Nàng đứng lại giọng vui vẻ :

— Đại tá.

Văn Bình nhận thấy nàng cố tình phớt lờ chàng. Cặp mắt tinh anh của nàng cố tình chiếu vào đại tá Woòng. Văn Bình đứng im. Nếu có hoàn cảnh, chàng đã tiến lại nắm lấy cái cổ **nhỏ nhắn** ấy bé dôi và ném xuống như miếng bánh. Song chàng đành quay mặt **nuốt giận**.

Đại tá Woòng ra **lệnh** cho thuộc hạ :

— Đưa phạm nhân lên.

Hai khẩu súng hai bên. Văn Bình bị **áp giải** lên trực thăng. Khi ở dưới đất, chàng còn nuôi hy vọng

đoạt võ khí nhưng từ phút này hy vọng chuyển bại thành thắng đã tan thành mây khói. Một tên lính dùng giây dù trói nghiêng chàng vào thân ghế. Chàng thân nhiên không kháng cự. (Tiểu Phi ngồi trên băng đối diện sát vai YK.

Đột nhiên, Văn Bình ngẩng đầu. Tiểu Phi tránh luồng nhôn tuyền trách móc của chàng.

Trong ca-bin hoa tiêu Woong đeo mũ nghe lên dần, Tiếng động cơ nổ đều. Trong Woong xử dụng máy móc, Văn Bình biết hẳn là phi công lành nghề.

Hai phút sau trực thăng từ từ nhô lên. Cánh quạt vù vù, hơi nóng của đám cháy mỗi lúc lan rộng tạt vào làm da mặt mọi người rất bỏng. Khi trực thăng bay trên ngọn rừng lim, Văn Bình có cảm giác như đang ngồi trên lò nướng bánh. Bên dưới, lửa nổ lách bạch, qua khu rừng nửa, tiếng lửa nổ lớn như tiếng súng.

Đại tá Woong điều khiển trực thăng hạ thấp rồi bay vòng một trái đồi trọc. Hơi nóng bớt dần, nhường chỗ cho những cơn gió mát dễ chịu. Văn Bình mỉm cười với YK song hẳn cau mày rồi quay lưng. Chàng bèn gợi chuyện Tiểu Phi :

— Hân hạnh được đáp cùng chuyến với cô. Chỉ tiếc là tôi bị trói quá kỹ.

Nàng nhìn thẳng mặt chàng, giọng nghiêm nghị :

— Ông đừng nhiều lời, vô ích. Hiện nay, ông là tù binh của chúng tôi. Và ông đã biết số phận mà chúng tôi thường dành cho gián điệp bị bắt.

Văn Bình mỉm cười :

— Tôi biết. Cô sẽ bắt tôi bước 13 bước tam cấp, rồi một gã đao phủ lực lưỡng, mặt lạnh như tượng đá, cột 13 nút giây thừng vào cổ tôi, loại giây thừng thừng đao rất bền không thể đứt.

YK nhả bãi nước bọt :

— Anh đóng trò nhạt phèo. Im đi có lẽ hay hơn.

Văn Bình vẫn nói :

— Tôi biết tình thần ông đang bấn loạn. Vì mưu đồ của ông đã bị ông Hoàng khám phá. Thủ đô Sài Gòn sẽ trở thành đất thù đối với ông. Có thể ông gan lì, không sợ chết, nhưng còn vợ ông, con ông nữa...

YK lặng thinh. Dường như hẳn bận suy nghĩ, hoặc hẳn không nghe rõ lời chàng nói. Trong khi ấy Tiểu Phi bâng khuâng nhìn ra xa, những đám mây trắng xóa như bông gòn bay lơ lửng dưới vòm trời biêng biếc, tuy vậy nàng không chiêm ngưỡng vẻ đẹp của vũ trụ bao la, vì lòng nàng rối như tơ vò, nàng đang suy tư một bí ẩn kỳ lạ chỉ riêng tâm hồn nàng biết. Nàng không thể bộc trần tâm sự với ai đâu với kẻ thân nhất đời.

Trực thăng đã vượt khỏi vùng rừng núi, bay lướt trên những cánh đồng cỏ bát ngát. Văn Bình

nhận thấy đại tá Woòng lái về hướng tây. Nghĩa là không phải về hướng Sài Gòn.

Đến một bãi trống nằm lọt giữa những bụi tre xanh, trực thăng tắt máy và từ từ đáp xuống. Văn Bình đoán biết giờ cuối cùng của cuộc sống chọc trời khuấy nước của chàng sắp đến. Chàng sẽ kéo dài chuỗi ngày tàn phế trong nhà giam Quốc tế Tinh báo Số.

Khi cánh quạt trực thăng ngừng quay, chàng nhìn Tiểu Phi về mặt buồn bã. Bất giác nàng cũng ngoảnh mặt nhìn chàng. Trong con mắt đen láy của nàng chàng bỗng bắt gặp một tia sáng lạ lùng.

Mọi việc xảy ra sau đó như làn chớp xẹt.

Tên lính thứ nhất đưa khẩu AK vào hông phi cơ để cất giầy trời cho chàng, còn tên thứ hai hầm hầm chìa súng vào ngực chàng, ngón tay đặt sẵn lên cò.

Phụt một tiếng khô khan, sợi giây chẳng chịt được cắt đứt. Tên lính lùi chàng đứng dậy. Hắn không ngờ đó là cơ hội bằng vàng mà chàng kiên tâm chờ đợi. Chàng ôm chầm tên lính, dùng thân hấn làm lá chắn, xoay sang trái để an ngữ họng tiểu liên. Phát đạn đầu tiên nổ vang.

Song kẻ trúng đạn không phải là Văn Bình. Chàng đã tính toán cho hắn chỉ bắn được một phát và phát này phải trúng ngực bả hấn.

Chàng buong tên hấn bị đạn, nhẩy xổ vào tên

cầm súng. Chỉ cần cái gạt tay chộp nhoáng là chàng quật hấn sóng soài. Nhưng trong trực thăng đang còn ba người khác: YK, Tiểu Phi và đại tá Woòng.

Văn Bình không mấy may sợ YK. Hấn là quân sư quạt mo, dầu hấn có súng chàng cũng coi thường, phương chi hấn không có tác suất. Nếu hấn nhập bọn với đại tá Woòng để tấn công chàng thì chàng chỉ khoèo nhẹ hấn cũng lăn kèn.

Còn đại tá Woòng...

Hấn đã bị chàng đánh trọng thương. Dầu hấn còn lành lặn, chàng cũng không gờm. Sở dĩ chàng lo ngại vì hấn đeo ở thắt lưng hai khẩu súng lục, kèm một dây lựu đạn. Chàng đã biết tài tác xạ của hấn. Hấn rút súng là chàng toi mạng.

Tiểu Phi cũng không phải là tay súng tầm thường. Nếu nàng đứng về phe đại tá Woòng thì tính mạng chàng sẽ bấp bênh hơn cả ngàn cân treo sợi tóc. Song chàng đã bị dồn vào tử địa, đã trót thì trét, chàng phải xử dụng hai bàn tay không để chống lại hai cây súng cừ khôi.

Nghe động, đại tá Woòng chạy lại phía dưới trực thăng. Hấn còn đau nên bước chân của hấn có vẻ nặng nề. Hấn thật trọng rút súng cầm tay. Tiểu Phi cũng chìa súng lăm lăm. Hai họng súng hung hấn làm Văn Bình lạnh gáy, chàng đành đứng yên.

Tiểu Phi chỉ cách chàng hai thước. Nàng nhích mũi súng, nhưng, kỳ quặc thay, mũi súng quái ác

lại không nhắm vào người Văn Bình. Chẳng hiểu nghĩ sao nằng lại xoay ngược, chĩa vào đại tá Woòng bóp cò. Song nằng không chủ trương bắn chết mà chỉ bắn rớt súng. Viên đạn của nằng chạm nòng súng khiến khẩu Mòde tuột phăng xuống đất.

Woòng la lớn :

— Tiệp Phi, tại sao cô bắn tôi ?

Tiệp Phi ria miệng súng còn khét lẹt :

— Anh là sĩ quan Hắc Y cao cấp lại là võ địch quyền thuật, anh không được quyền dùng súng áp đảo người không có súng. Vì danh dự quân nhân, vì uy tín nghề nghiệp, tôi buộc anh phải đấu tay đôi với tù nhân.

Nằng chống nạnh ra lệnh, hùng dũng như nữ tướng. Woòng tỏ vẻ kinh ngạc há miệng toan hỏi thì Văn Bình đã trườn tới. Hai người đụng nhau trên ngưỡng cửa trực thăng. Woòng múa tay, chộp ve áo chàng. Chàng biết hẳn định quật chàng ngã. Trong thâm tâm chàng muốn hẳn quật chàng ngã để có thể rời khỏi trực thăng chật chội, xuống đất rộng rãi biểu diễn quyền cước. Chờ hẳn xoắn ngược cổ áo chàng mới dẫn lên nửa bộ, ôm ngang bụng hẳn, hai người niu kéo nhau ác liệt rồi như bao gạo cả hai lăn qua cửa ra ngoài.

Hẳn rớt xuống trước, chàng lao theo, dè chận lên ngực. Nhưng hẳn đã uốn cong mình như con tôm, cò đầu gối đập chàng té ngựa. Văn Bình lộn

một vòng, và khi chồm dậy xĩa atemi vào mang tang địch.

Nhưng đại tá Woòng đã khoa kip cánh tay gạt đòn rồi thuận tiện hích cút trở vào mặt chàng. Chàng né gọn, dùng bí thế nhu đạo chẹn họng hẳn; đồng thời khóa cứng hạ bộ địch để kết thúc bằng atemi chân.

Nhưng hẳn đã gỡ thoát tai tình. Hẳn vòng tay trái sau gáy chàng, tay phải chặn cằm, ấn xuống, ấn mạnh xuống. Nếu hẳn thành công Văn Bình sẽ gãy đốt xương gần sọ, và khi ấy hẳn chỉ cầu nhắc đầu gối, đánh hiza-até, cù atemi lợi hại bằng xương bánh chè là chàng bị trọng thương.

Đến lượt Văn Bình tháo khóa để ỡn. Woòng đổi phép đánh, lùi lại, lao đầu ôm hai chân chàng. Chàng tổng đầu gối vào cuống họng hẳn. Song hẳn phản ứng quá nhanh nên chân chàng bị hẳn chẹt cứng. Chàng phải cúi xuống cứu nguy bằng cùi trở hizi-até. Hẳn bị đánh rập sống mũi, đánh thả chân chàng ra rồi gục xuống.

Như con đê chắn lụt, lúc còn kiên cố thì không sức nào phá nổi, nhưng khi bị xuyên thủng một chỗ nhỏ thì tức nước, vỡ bờ, con nước kinh khủng sẽ cuốn phăng tất cả. Đòn hizi-até là mãnh lực làm sạt bờ đê phòng thủ của đại tá Woòng nên hẳn vừa lồm cồm bò dậy thì liền atemi vào huyết ky-ô-sen ở hoành cách mô. Chàng

chỉ dành trạch một phân tây là Woong tử thương. Nhưng chàng chỉ muốn hấn bắt tỉnh. Hấn nằm sóng soài, chàng bồi thêm một atemi là hấn tắt thở. Song chàng lại đứng giữ tư thế bất động. Chàng sức nhớ đến cô gái có cặp mắt đen và rộng, cái mũi thẳng băng, miệng nhỏ và duyên dáng, cổ cao trắng toát, bộ ngực tròn cứng phập phồng dưới làn vải mỏng, thân hình đẹp như từ phòng điêu khắc thần tiên bước ra.

Thiếu nữ tuyệt sắc này là em gái ruột của đại tá Woong. Nàng đã giúp chàng trốn khỏi nhà giam, mà cai ngục là anh chàng, đại tá Woong. Nàng đưa chàng ra biển một đêm tối không trăng sao. Sóng biển vang ngân tiếng thở than uất hận của những đôi trai gái không được thỏa mãn duyên lòng.

Nàng ngã gọn trong vòng tay chàng trong khi phi cơ thả hỏa châu chiếu sáng vùng núi hiem trở. Chàng hôn môi ướt của nàng mà bảo :

— Thôi, em về đi. Tàu ngầm đang đợi anh cách đây một hải lý. Anh sẽ gặp em sau chiến tranh.

Nàng thở dài :

— Đứng lờ em anh ơi ! Chúng mình sẽ không còn cơ hội gặp nhau nữa đâu. Anh là chiến sĩ điệp báo, nay đây mai đó, chẳng biết sống chết khi nào. Em có trở về cũng chết. Thà em ở lại đây,

chết với anh, chết luôn với anh.

Hỏa châu mỗi lúc một sáng. Văn Bình nghe chó bệt-giê sủa gâu gâu. Binh sĩ Trung cộng đã tới gần.

Văn Bình kháng cự đến viên đạn cuối cùng. Song nàng đã chết. May sao, chàng thoát hiểm, xuống tiềm thủy đình, trở về Sài Gòn, mang theo hình ảnh bất diệt của bông hoa biết nói Trung quốc và mối hận tình không bao giờ phai nhạt.

Nàng và Woong cùng chung giống máu. Nàng đã mất. Song còn anh ruột nàng. Anh nàng phải sống, dầu anh nàng là kẻ thù của chàng.

Vậy Văn Bình không thể giết Woong. Chàng mặc hấn nằm thiêm thiếp dưới bụi cây, phủ sạch tay, từ từ tiến lại phía Tiểu Phi.

Lòng chàng rạo rạt lạ thường. Chàng muốn ôm nàng, hôn da diết lên làn môi da tinh. Song nét mặt nàng lại lạnh như tuyết mùa đông.

Chàng còn cách nàng 2 thước thì nghe súng nổ chát chúa. Phát súng này do Tiểu Phi bắn ra.

Viên đạn trúng thái dương đại tá Woong. Văn Bình phải bình tĩnh lắm mới không hét lên sảng sốt. Chàng đứng khựng rồi chạy vội về phía Woong. Nạn nhân nằm nghiêng, vết đạn để lại một lỗ tròn, máu trào ra như suối. Hấn quãy nhẹ rồi tắt thở. Tắt thở một cách êm ả. Tắt thở một cách đáng thương.

Giản dữ Văn Bình quát :

— Tiều Phi, tại sao em bắn chết hắn ?

Nàng cười nhạt :

— Đó là quyền riêng của em. Không cần dự đến anh.

Văn Bình nói :

— Giữa em với anh, thế là hết.

Tiều Phi vẫn cười nhạt :

— Em biết từ lâu rồi, từ lâu rồi.

Văn Bình chưa kịp đáp nàng đã hất mũi súng :

— Văn Bình, phiền anh giờ tay.

Mắt chàng tóe tia lửa. Tiều Phi nói :

— Anh tưởng tôi mê anh ư ? Ồ, anh lầm lắm.

Tôi chưa hề yêu anh.

Từ giận dữ và bàng hoàng, mặt Văn Bình chuyển sang vẻ đau đớn vô biên. Chàng thở dài :

— Tiều Phi điên rồi. Nếu không yêu tôi tại sao Tiều Phi lại cứu tôi, bắn đại tá Woong rớt súng ?

Tiều Phi nhún vai :

— Anh là người chậm hiểu. Tôi giả vờ dàn hòa với hắn để thừa cơ trả thù. Tôi cùng tư tưởng nhưng không cùng chiến thuật hoạt động với hắn. Tôi muốn làm nhục hắn trước khi giết hắn. Và lại, tôi muốn anh đấu quyền với hắn cho kiệt sức, để khuất phục anh dễ dàng. Dầu tôi có súng, tôi vẫn sợ anh. Anh đã hiểu chưa ?

Văn Bình hỏi :

— Giờ đây Tiều Phi định làm gì tôi ?

Nàng cười khàn khàn :

— Giãn đi lắm. Mời anh quay lưng lại. Báo trước anh biết, anh đừng lập kế đoạt súng, vô ích. Tôi đã quá quen với thủ đoạn cướp khi giới thông thường. Anh quay lưng lại đi, và n... giờ tay lên thật cao.

Như máy, Văn Bình tuân theo mệnh lệnh của Tiều Phi. Chàng thừa rõ nàng sẽ không buông tha nếu chàng bướng bỉnh. Đến đâu hay đến đấy, chàng cứ giờ tay rồi sau này sẽ liệu. Kể ra bị một thiếu phụ chân yếu tay mềm nhất là thiếu phụ đẹp này đã nhiều lần hôn môi thiết tha, thiết tha hơn cả vợ hôn chồng, chĩa súng bắt hàng là điều nhục. phượng chi Văn Bình đã nổi tiếng từ đông sang tây chưa hề chịu thua ai.

Chàng lắng nghe bước chân của Tiều Phi. Nếu nàng tiến lại gần chàng sẽ vòng tay ra sau lưng bắt lấy súng.

Song nàng đã đến sát lưng nàng lúc nào không biết. Đến khi chàng khám phá ra thì đã muộn. Bả súng lục chắc nịch của Tiều Phi giáng gọn vào gáy khiến chàng khuyu xuống.

Tuy nhiên, chàng chưa ngã ngay. Chàng nằm dài trên đất, tâm thần còn tỉnh táo. Mang máng chàng nghe Tiều Phi quát YK :

— Mau lên, giúp khiêng tù nhân lên trục thẳng

Còn đứng đây làm gì nữa ?

Văn Bình được dựa lưng vào sườn phi cơ. Tay chân chàng bắt đầu bị tê liệt. Nhưng chàng vẫn nghe rõ câu hỏi lạ lùng của Tiểu Phi :

— Anh Văn Bình, anh quen ai ở làng Ngũ Diêm ?

Chàng há miệng toan hỏi lại « tại sao Tiểu Phi lại nhắc đến làng Ngũ Diêm ? », song xương hàm chàng đã cứng ngắc. Tiểu Phi đặt bàn tay lên vai chàng giọng hơi run :

— Vậy ai đặt ra mặt khâu và mặt cụ liên lạc bằng 5 que diêm ?

Văn Bình bật nhớ. Mặt cụ liên lạc là hộp diêm trên mặt in con chim màu xanh, bên trong đựng 5 que diêm dài ngắn không đều nhau. Và mặt khâu dùng để liên lạc với Hoàng Hoa và Tiểu Doanh gồm 4 câu về lục bát tối om như đêm củ mật :

*Diêm tôi gầy một phần ba
Phần vào Đà Lạt phần ra Quảng Bình
Chia phần diêm gầy với mình
Xa nhau nhớ mãi mỗi tình trăm năm*

Mặt khâu liên lạc thường là những câu nói vô nghĩa, đôi khi lỗ bịch. Vì vậy khi ông Hoàng dặn chàng học thuộc mặt khâu chàng không yêu cầu giải thích tại sao kho tàng thi ca thiếu gì thơ hay mà lại chọn 4 câu về ngữ ngôn như vậy. Chàng chỉ

biết tác giả 4 câu về ngữ ngôn này là Thúy Liễu, nữ nhân viên Biệt vụ lỗi lạc.

Thấy chàng ngồi bất động, Tiểu Phi hoảng hốt thọc atêmi vào huyết hõ sinh để giữ cho chàng khỏi mê man, rồi lay mạnh cánh tay chàng :

— Văn Bình, Văn Bình, anh rần nói đi, nếu anh nói không được thì anh ra hiệu, ai đặt ra 4 câu về mặt khâu? Ai đặt ra? Thúy Liễu phải không?

Văn Bình vụt hiểu. Chàng định vùng dậy thét lớn cho Tiểu Phi hiểu rõ ý nghĩ của chàng. Nhưng mắt chàng đã riu lại, chàng chỉ có thể gật đầu nhẹ, trước khi tâm thần bay lạc vào hư vô.

